

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopoziroiste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

ПРОЛОГ – УВОД У СЕЗОНУ

Народно позориште започело 151. сезону амбијенталним представама и концертима

Музичко-сценски и мултимедијални спектакл на отвореном „Позориште на Тргу – портал ка вековима”, поводом обнове Трга републике, одржан је 8. септембра уз учешће око 300 уметника из Народног позоришта у Београду.

Овом јединственом догађају, који је представљао увод у нову сезону националног театра, присуствовало је хиљаде Београђана који нису крили одушевљење током и након извођења разних уметничких програма, а на темељу те предивне атмосфере, све учеснике поздрављали су снажним и бурним аплаузима.

Централни део програма почео

је у 20 часова мапираним пројекцијама на фасадама Народног позоришта и Народног музеја којима се

оживела архитектура трга и представио процес реконструкције и развоја Београда од изградње националног театра 1868. године, па све до данашњег изгледа трга као места сусрета, нове амбијенталне сцене и

културног језгра Београда.

Током пројекције, драмски уметник Небојша Кундачина читао

је текст „Портал кроз векове”.

Пола сата касније, на препуном тргу, одржан је спектакуларни Гала концерт на којем су, под диригентским управама Дејана Савића, Ђорђа Павловића и Ђорђа Станковића,

и у режији Иване Драгутиновић Маричић, учествовали прваци, Оркестар и Хор Опере Народног позоришта.

Неке од најлешних оперских арија из познатих дела Моцарта, Вердија, Пучинија, Гуноа... маестрално су изводили Софија Пижурница, Драгољуб Бајић, Александра Ангелов, Александар Стаматовић, Драгана дел Монако, Јанко Синдиновић, Миодраг Д. Јовановић, Снежана Савичић Секулић, Дејан Максимовић, Јасмина Трумбегаш Петровић, Јадранка Јовановић, Сања Керкез и чланица Хора Биљана Трмчић, а одушевлени гледаоци нису штедели дланове да их поздраве снажним аплаузом и узвицима „браво”.

(наставак на стр. 2 и 3)

YUGOROSGAS

NISSAN
LF Auto Centar
www.nissan-lf.rs

ПОПУСТ
ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

БУДУЋА САРАДЊА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА И БЕРЛИНСКОГ ТЕАТРА ШАУБИНЕ АМ ЛЕНИНЕР ПЛАЦ

Управница Народног позоришту у Београду Ивана Вујић боравила је 5. септембра у Берлину на позив директора театра Шаубине ам Ленинер Плац и признатог редитеља Томаса Остермајера. Вујић је била гост на премијери представе „Орландо“, по тексту енглеске књижевнице Виржини-

је Вулф и у режији Кети Мичел. У срданом и пријатељском разговору са Остермајером и Кети Мичел, било је говора и о њиховој будућој сарадњи са Народним позориштем у Београду. Остермајер је један од најцењенијих европских редитеља, пре свега због осавремењивања класичних драмских текстова. Овдашњој публици познат је по представи „Диско свиње“ изведеној у главном програму 34. Битефа 2000. године, као и Ибзеновој драми „Нора“, за коју је 2003. године, на истом фестивалу, добио Политикину награду за режију. Кети Мичел је током досадашње веома успешне и богате каријере поставила бројне комаде на разним позоришним сценама широм Европе. Сценска поетика ове уметнице, према оцени критике, карактеристична је по својој необичности, различитости у односу на енглески мејнстрим, због утицаја источноевропског позоришта, плесног театра, затим експеримената са новим медијима, као и специфичној психолошкој прецизности у изградњи ликова.

Р.П.Н.

НАГРАДА НЕНАДУ ЈЕЗДИЋУ ЗА УЛОГУ ГАЗДА МАРКА У „НЕЧИСТОЈ КРВИ“

Награда за глумачку бравуру, на 14. Фестивалу медитеранског театра „Пургаторије“ у Тивту, припала је Ненаду Јездићу за улогу Газда Марка у представи Народног позоришта „Нечиста крв“, према мотивима истоименог романа Борисава Станковића, у драматизацији Маје Тодоровић и режији Милана Нешковића. Једногласну одлуку о овогодишњем лауреату донео је стручни жири којим је председавао редитељ Ивица Кунчевић, а чланови су били глумица Дубравка Лакић и драмски писац Стеван Копривица. „Ненад Јездић начинио је савршени амалгам од аутентичног Станковићевог лика и савременог руралног скоројевића играјући целим собом понекад неизрециве унутрашње ломове. Јездић налази бриљантна решења у интерпретацији у којој то неизречено надграђује сугестивним и експресивним физичким покретом у коме слутимо сву узбурканост душе јунака кога тумачи“, наведено је у образложењу жирија.

Р.П.Н.

НАСТАВАК САРАДЊЕ СА ЗАГРЕБАЧКИМ КАЗАЛИШТЕМ МЛАДИХ

Загребачко казалиште младих гостоваће 28. октобра на Великој сцени са драмом „Чрна мати земља“, према књизи Кристијана Новака, у драматизацији Томислава Зајца и режији Доре Руждјак Подолски. У овој представи која је побрала велике успехе и код публике и код критике, као и неколико награда на позоришним фестивалима, играју Адриан Пездирц, Дорис Шарић Кукуљица, Наташа Дорчић, Урша Раукар, Дадо Ђосић, Зоран Чубрило, Наташа Дангубић... Комад је премијерно изведен 1. априла 2017. године.

Р.П.Н.

НАСТАВАК СА НАСЛОВНЕ СТРАНЕ

Завршетак програма био је резервисан за извођење култног балета „Ко то тамо пева“.

Представа, чији је либрето урађен по филмском сценарију Душана Ковачевића (према којем је Слободан Шијан снимео један од најбољих српских филмова), на музику Вокија Костића, и у кореографији и режији Сташе Зуровца, одиграна је од 22,30, на Тргу републике, код дрвореда према Коларчевој улици.

Атрактивна постава, у којој нема главних и споредних улога, врхунска музика без које представа не би била тако посебна, одлична кореографија и режија кроз коју је представљен наш менталитет, само су неки од детаља који су јој одавно обезбедили култни статус.

Захваљујући својој универзалној нити, овај балет премијерно одигран 22. децембра 2004. године, разумела је и заволела не само

наша, него и публика на досадашњим бројним гостовањима у региону, Европи и широм света. Огромну наклоност, током и

након извођења представе, исказали су и сви Београђани који су, и за овај део програма прославе, испунили реновирану Трг републике.

У подели су били Никола Бјанко, Александар Илић, Алекса Јелић, Милош Кеџман, Дејан Коларов, Милош Маријан, Милан Рус, Михајло Стефановић, Теодора Сласић... У оквиру овог уметничког спектакла, у дневним терминима, одржан је и променадни концерт српско-јапанског пријатељства, а одиграна је и интерактивна оперска представа за децу и омладину Волфган-

га Амадеуса Моцарта „Бастијен и Бастијена“, под диригентском управом Стефана Зекића, и у режији Ане Григоровић.

УСПЕШАН НАСТУП ЧЕТВОРО СОЛИСТА БАЛЕТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Вишеминутни аплаузи у

У балету Сергеја Прокофјева „Ромео и Јулија“, у продукцији Фондације „Сергеј Полуњин“ и „Полуњин инк“ из Велике Британије, са највећом звездом светског балета Сергејом Полуњином

пило је и четворо солиста Балета Народног позоришта у Београду.

У кореографији и режији некадашњег солисте Краљевског балета из Лондона и директора Балета у Букурешту Јохана Коборга, у највећем и најбоље сачуваном амфитеатру из рим-

је инспиратор представе била Бранислава Пљаскић, такође из Народног позоришта у Београду.

Успешна сарадња Народног позоришта и Сергеја Полуњина, која је зајочела почетком марта ове године, када је славни уметник три дана заредом постовао на Великој сцени, најављена је на један, заиста, изузетан начин - промоцијом и ангажовањем наших солиста у његовој најновијој продукцији.

фото Stephanie Pistel

и солистичком Краљевског балета из Лондона Алином Коцокару у насловним улогама, а чије је премијерно извођење одржано с великим успехом 26. августа у чувеној Веронској Арени, насту-

ског доба, саграђеном у првом веку наше ере, наступили су и Дејан Коларов, Татјана Татић, Игор Пастор и Јована Несторовска, које је Полуњин ове сезоне уврстио у свој ансамбл, док

Балет је изведен у препуној арени, пред 10.000 гледалаца, који су са највећим одушевљењем пратили представу, а на крају, дугим аплаузом и стајаћим овацијама поздравили су извођаче.

Сергеј Полуњин дебитовао је као Ромео у динамичној, пот-

Многобројни посетиоци који су уживали у тој чаробној представи наградили су бурним аплаузом уметничку екипу коју су предводили солисти Мина Глигорић, Синиша Радин, Милош Милојевић и глумица Бојана Бамбић.

Народног позоришта у Београду“, ауторке Јелице Стевановић.

Седам дана касније, 14. септембра, уметници из Народног позоришта приредили су још један истински спектакл – овога пута, на Савској променади, шеталишту у оквиру „Београда на

ковића, у режији Иване Драгутиновић Маричић, уз Оркестар и Хор, учествовали су прваци Опере Народног позоришта у Београду Владимир Андрић, Ненад Јаковљевић, Снежана Савичић Секулић, Јелена Влаховић, Душан Плазанић, Јанко Синадиновић, Дејан Максимовић, Драгољуб Бајић, Сања Керкез и чланица Хора Биљана Трмчић.

Као специјални гост наступила је мецосопран из Немачке Сања Анастасија.

Овај прворазредни културни догађај, као поклон Београђанима и свим посетиоцима главног града Србије, који

су у директном преносу на Другом каналу могли да прате и гледаоци Радио телевизије Србије, представљао је и ове године праву промоцију духа српске престонице као космополитског града са богатом уметничком традицијом.

Подсећања ради, пре годину дана, 22. септембра, на истој локацији, одржан је, такође, спектакуларан оперски Гала концерт поводом 150 година постојања Народног позоришта у Београду.

■ М.Б. ■

Иначе, током дана, Народно позориште је било отворено за бесплатне туре обиласка по целој згради, а том приликом посетиоцима су поклањани бедеви са ликовима наших најистакнутијих личности које су везане за српски храм културе и са изгледом позоришта кроз историју.

У поподневним и вечерњим сатима, као део пратећег програма, у Музеју Народног позоришта могла је да се погледа изложба „Почеци позоришног живота у кнежевини Србији и оснивање

води“, одржан је спектакуларни Гала концерт под називом „Опера на води“, поводом сто година од оснивања ансамбла Опере.

У прелепом амбијенту поред Саве, више од 1000 гледалаца уживало је у популарним аријама и хоровима из познатих опера које су највећим делом заступљене на редовном репертоару Народног позоришта – „Севиљски берберин“, „Кармен“, „Адријана Лекуврер“, „Набуко“, „Дон Карлос“...

Под диригентским управама Ђорђа Павловића и Ђорђа Стан-

У „РОМЕУ И ЈУЛИЈИ“ СА ЧУВЕНИМ СЕРГЕЈОМ ПОЛУЊИНОМ

препуној Веронској Арени

пуно новој савременој верзији безвремене приче о страстима, екстази, лупању срца и трагедији која је постала један од најслав-

нијих и најомиљенијих балета на свету.

Постављена према бујној партитури Прокофјева и упеча-

тљивој сценографији канадског уметника Давида Умемота, представа прати приповест Шекспирове игре са класичним балетским вокабуларом као њеним основним језиком.

Полуњин је изјавио да је одувек желео да класични балет произведе далеко од естаблираних балетских компанија, пратећи своја правила и реализујући своје идеје.

„И док сам имао тај циљ, хтео сам да радим са Јоханом јер га видим као особу која модернизује израз и будућност балета. Он комбинује модеран приступ са поштовањем класичних плесних традиција. Такође, Арена ди Верона на отвореном је тако чаробна да се можемо осећати делом наслеђа и не може бити савршеније место за извођење и комуникацију са публиком“...

Представа ће бити уврштена у редован репертоар Сергеја Полуњина.

■ Р.П.Н. ■

фото Stephanie Pistel

ПОЧЕЛЕ ПРОБЕ КОМАДА МИЛЕНЕ МАРКОВИЋ „ЛИВАДА ПУНА ТАМЕ“

Прва читаћа проба представе „Ливада пуна таме“, по тексту Милене Марковић и у режији Јоване Томић, одржана је 16. септембра у позоришној библиотеци. Најновији комад признате српске песникиње, драмске списатељице и сценаристкиње, који је писан за извођење у Народно позоришту, биће праизведен 13. новембра на Сцени „Раша Плаовић“, а у подели су Слободан Бештић, Анастасија Мандић и Нада Шаргин. Драматург је Димитрије Коканов. У ауторској екипи су и Селена Орб (костимографкиња), Јасмина Холбус (сценографкиња), Лука Мејдор (композитор), Маја Калафатић (сценски покрет), Љиљана Мркић Поповић (сценски говор) и Ања Чуковић (асистенткиња редитељке). Милорад Јовановић је извршни продуцент, Милош Голубовић организатор, суфлер је Гордана Перовски, а инспекцијент Сандра Роквић.

Р.П.Н.

УСКРО ИЗЛОЖБА „ШЕКСПИР НА СЦЕНИ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА“

У Музеју Народног позоришта у току су припреме за нову изложбу под називом „Шекспир на сцени Народног позоришта“. Аутори поставке, која ће бити отворена 25. октобра, су Милене Јауковић, Драган Стевовић и Драгица Гаћеша. Шекспир је један од најизвођенијих аутора на сцени Народног позоришта у оквиру сва три уметничка ансамбла. Ова изложба ће од почетака приказати извођења на сценама Народног позоришта. Прва премијера неког његовог комада у Народно позоришту одржана је 26. новембра 1869. године, а реч је о комедији „Млетачки трговац“. Шекспир, славни енглески песник и драмски писац, који се, према више различитих извора, сматра за највећег писца на енглеском језику и драматурга светског гласа, рођен је 1564. године у Стратфорду на Ејвону, где је и одрастао. Опус његових дела која су преживела до данас састоји се од 38 позоришних комада, 154 сонета, две дуге наративне поеме, и неколико других поема.

Р.П.Н.

ТОКОМ ОВОГ ЛЕТА ОБНОВЉЕНИ И РЕДИЗАЈНИРАНИ ИЗЛОЗИ, ПОСЛЕ 30 ГОДИНА

На згради Народног позоришта у Београду, 1. августа завршени су радови на новим излозима у којима се могу видети фотографије из представа. Редизајнирани су у новом савременом духу, технички сређени, а постављено је и ново осветљење. У њима се налазе велики постери направљени од фотографија из представа са актуелног репертоара. Фотографије се могу лако мењати, сходно репертоару. На овај начин Народно позориште даје свој допринос и укључује се у сређивање центра града и Трга републике. Већ у првим тренуцима, након откривања, значајно су скретали пажњу пролазника који су се нашли у близини националног театра. Подсећања ради, излози нису сређивани тридесет година, од отварања зграде, после реновирања, 1989. године.

Р.П.Н.

ИНТЕРВЈУ: АНА ГРИГОРОВИЋ, РЕДИТЕЉКА ОПЕРЕ „НА УРАНКУ“

ПРВА СРПСКА ОПЕРА

Паланка је непроменљива „На уранку“

ци и антихероји пате на свој начин и тако одсликавају живот на Балкану оног времена. Иако се много тога, у међувремену, променило, ова прича је и данас и те како свежа и актуелна?

Овај мелодрамски заплет кореспондира са нашим временом због непроменљивости паланачке средине. Варош, која иза леђа и по ћошковима сеје трачеве, није се променила од претпрошлог века. Наш индивидуални однос према другачијима, посебно према ванбрачним односима и ванбрачној деци јесте прихватљивији него пре 200 година, али то и даље

вог либрета и употпуњавањем са националним мелодијама и обредним песмама. Ова синергија два аутора довела је до жанровски неуједначеног дела, које парадоксално успева да одслика српски музички идентитет у споју неспојивог – као последицу дотадашње историје српског народа.

● Нушићу је ово, када је реч о оперском либрету, ипак, било ватрено крштење...

Прича ми је била јасна и снажна тек кад сам пронашла извор, односно инспирацију и полазишну тачку за настањак либрета. Прича „Сали Пич“ отвара закључане мотиве ликовна у самом либрету и даје дозу трагичности у античком смислу. Хибрис јунака постаје хибрис нашег народа. Трудим се да интерполацијом мотива из приче рашчитам ову снажну причу и приближим је данашњој публици. Позориште, драмско и

оперско има обавезу да комуницира са актуелним тренутком те верујем да ће ови универзални проблеми бити препознати код публике.

● „На уранку“, како је својевремено тврдила наша критика, одише сентиментално-севдалијским тоном, па, сходно томе, опера се сматра као покушај синтезе националне и веристичке драме у којој се Нушић,

као неко ко је пре свега познат по комедијама, опробао и у жанру трагедије. Шта ће, у редитељском смислу, бити ваша упоришна тачка?

Моја упоришна тачка остаје у комедији – комедији другог плана, комедији народа и њихове малограђанштине. Нушић је у њему сам налазио хумор и кроз тај миље причао трагичне приче појединаца. У овој опери је трагедија једне породице централни мотив, али у гротескном миљеу, који скоро до самог краја олакшава тежину догађаја. Та амбивалентност даје простор за неочекиване обрте и нова значања саме радње.

■ Микојан Безбрадица ■

Музика је још од оснивања Народног позоришта, пре 150 година, била нераздвајни чинилац репертоара ове куће. Али, недостатак средстава, школованог кадра, нотног материјала... као и неукост публике, ограничавали су музички програм позоришта током првих деценија постојања на такозване комаде с певањем, врло омиљене у то време, затим оперете, као и на увертире и одломке из оперских представа који су извођени између чинова драмских представа... Сви су свесно или несвесно осећали да не може бити аутохтоне музичке културе једног народа без домаћих музичких стваралаца и њихових композиција које ће одржавати дух нације. Појава прве, изведене, српске опере, на текст Бранислава Нушића, требало је да охрабри композиторе за даље стваралачко прегалаштво. У таквом амбијенту, 35 година по свом оснивању, Народно позориште поклања Београду и Србији прву националну оперу „На уранку“, за коју музику компоњује Станислав Бинички, а либрето

Бинички је, између осталог, рекао да је, буквално речено, молио Нушића да напише либрето.

„Он испрва није хтео ни да чује за мој предлог. Коначно сам га, ипак, сломио. Али је ишло тешко; реч по реч морао сам му, такорећи, отимати испод пера“, причао је Бинички и указао да с обзиром на то да у то доба у Народном позоришту још није било оперских певача, солисте је морао да потражи

Станислав Бинички

Оперски репертоар Велике сцене ускоро ће (после Коњовићеве „Коштана“, која је премијерно изведена крајем прошле сезоне) бити богатији за још једно домаће дело. Реч је о опери „На уранку“ Станислава Биничког, из 1903. године, за коју је либрето написао Бранислав Нушић. Ово дело, које се сматра првом српском опером, режира Ана Григоровић, а премијера је заказана за 30. октобар, под диригентском управом Стефана Зекића.

је табу и нешто што се провлачи уз негативну конотацију. Јунаци напоследку пате јер су сами жртве прихватања општег мишљења, несуклобљавања са начелима средине и јер, у овим крајевима, очигледно завек остаје битно шта ће свет о нама да каже.

● Оперу је, према либрету Бранислава Нушића, у којем се утицаји италијанског веризма преплићу са елементима српског фолклора, компоновао Станислав Бинички. У чему се, према вашем мишљењу, огледа снага уметничког споја ове двојице великана српске културе?

Биничког је тадашњи управник Народног позоришта Нушић инспирисао причом о „Сали Пичу“ из његове збирке „Рамазанске вечери“. Опчињен снагом те кратке али силовите приче, Бинички моли Нушића да му по њој напише либрето за прву српску оперу. Међутим, Бинички се сам поставља у улогу колибретисте, премда никад није тражио признање за то, дописивањем Нушиће-

Ана Григоровић је адиломирала режију на Факултету драмских уметности у Београду, а њом је завршила и индустријски мастер студије теорије уметности и медија на Универзитету уметности у Београду. Током досадашње каријере, на позоришним сценама у Београду и Србији, режирала је око двадесетак представа. У Народном позоришту у Београду њом је омиљена „Бани Скики“ и „Басијен и Басијена“ и драма „Дом Бернарде Албе“.

Учланили су Софија Пижурница (Сћанка), Дејан Максимовић (Раде), Дубравка Филиповић (Анђа), Вук Мајић (Реџеј), Михаило Ошашевић (Мујезин) и њима Хаџи Ненад Маричић. У представи учествују Хор, Оркестар и Оперски студио Народног позоришта. Сценографију креира Дуња Косић, костиме Катијарина Грчић Николић, за кореографију је задужен Милош Кеџман, док је аутор сценског покрета Сузана Лукић.

● Радња је смештена у бурна времена с краја претпрошлог века, негде на југу Србије. У тој својеврсној љубавној трагедији, и јуна-

Опера „На уранку“ занимљива је за домаћу публику, између осталог, и због великог броја прекопознатих нумера од којих се посебно издвајају арије „Тамо за њом јором“ и „Кад би знала, гилбер Сћано“.

међу драмским уметницима. „У првом реду истичем Добрицу Милутиновића који је био колосалан Реџеј, ненадмашан до данас. Иако је певао онако више севдалијски, без нарочите школе, оставио је дубоку импресију и одушевио публику“, тврдио је Бинички.

Наш признати композитор и један од најважнијих теоретичара у српској музици Властимир Перичић сматрао је да је премијера опере „На уранку“ означила рађање српске опере.

Радња опере дешава се у српском селу под Турцима. Љубав Станке и Радега благосиља Радетова мајка Анђа. Из прикрајка их посматра Турчин Реџеј који, када Раде одлази са мајком, изјављује Станки љубав. Пошто га Станка одбија, љутити Реџеј спрема освету. Уз песму наилазе момци и девојке и веселе се због предстојеће свадбе. Међутим, Реџеј на сав глас изјављује да се Радету не зна отац...

Опера „На уранку“, премијерно је у Народном позоришту изведена још три пута – 26.09.1968, 07.10.1999. и 04.12.2003. године.

■ Р.П.Н. ■

„САН ЛЕТЊЕ НОЋИ“, ПРВА ДРАМСКА ПРЕМИЈЕРА У ОВОЈ СЕЗОНИ

Шекспир у женском затвору

После паузе дуже од две деценије, једна од најлепших комедија у светској драмској литератури „Сан летње ноћи“, поново ће постати део редовног драмског репертоара Народног позоришта у Београду. Нову поставку чувеног комада, који је Шекспир написао између 1590. и 1596. године, режира Кокан Младеновић, са комплетно женском поделом у којој је 16 глумица - Радмила Живковић, Лидија Плетл, Александра Николић, Душанка Стојановић Глид, Ивана Жигон, Марија Вицковић, Данијела Угреновић, Вања Ејдус, Вања Милачић, Милена Ђорђевић, Ивана Шћепановић, Бојана Бамбић, Јована Беловић, Сања Марковић, Исидора Симијонович и Нина Нешковић.

Младеновић је радњу измеистио у један женски затвор.

„Валда не постоји већи контраст који се да замислити од простора затвора, као простора сваке врсте неслободе, и Шекспировог *Сна летње ноћи* који је један од комада који управо слави слободу, љубав, машту, лепоту“... објашњава Младеновић за „Позоришне новине“ у паузи између две пробе и наставаља: „Тај конфликт, тог бескрајног поља слободе и тог простора спутане слободе, какав је затвор, треба да да и

њима. У датим околностима, Шекспир постаје један лакмус који чита не само све односе унутар затворског круга, него генерално и све друштвене односе и устројство свега у

много поетичног, али и потпуно друге значаје неким Шекспировим сценама у односу на то како су изворно написане. Кад додамо да је то женски затвор, што значи да не можемо, а да се не дотакнемо и реалног односа према женама у данашњем друштву, мислим да ће то бити једно потпуно ново читање Шекспира које у ствари врло, врло поштује сам Шекспиров контекст, али га и ставља у потпуно нове околности“, сматра наш саговорник и додаје: „Хамлет

коме живимо, на начин на који живимо“, сматра Младеновић.

Упитан да ли ће представа остати у оквирима изворног жанра, открива да ће „много тога из овог текста отићи у правцу сатиричног, па чак и гротеског“.

„Та врста радосне комедије, углавном ће бити у оним деловима где затворенице, као особе невичне глуми и театру, покушавају да направе један наивни и лепи свет. Али, напомињем, контекст у коме се оне налазе и причају причу није

Једна од читањих проба

каже: *Ова земља је тамница*. Ми немамо разлога да се неидентификујемо са том његовом реченицом. Просто, затвор јако интензивира и карактере и односе међу

нимало смешан. Самим тим се отварају могућности за неке друге жанрове, мада ја искрено не верујем ни у какво позориште чистих жанрова. Мислим да је у веку у коме живимо, као и данашњем театру, та жанровска подела одавно превазиђена“.

Додаје, на крају разговора, и да му је било веома инспиративно да представу уради са комплетно женском поделом.

„Мислим да тај додатак женске психологије, на изворни Шекспиров материјал, отвара много више психолошких нијанси, него што би то било у случају кад би имали искључиво мушку поделу“.

■ Микојан Безбрадица ■

Овом представом, на сцену се враћају неки од 28 чланова ансамбла Драмe Народног позоришта који иећ и више година нису имали премијеру. Реч је о глумицама Лидији Плетл, Александри Николић, Ивани Жигон, Марији Вицковић и Бојани Бамбић.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ОТВАРА ОБНОВЉЕНО ПОЗОРИШТЕ „БОРА СТАНКОВИЋ“ У ВРАЊУ

Народно позориште у Београду, с поштовањем и љубављу према Бори Станковићу, учествоваће у отварању обновљеног позоришта у Врању, које носи име тог чувеног књижевника и једног од најзначајнијих писаца српског реализма. Зграда ће свечано бити отворена 21. октобра опером Петра Коњовића „Коштана“, према истоименој драмској причи Боре Станковића, под диригентском управом Ане Зоране Брајовић, и у

режији Југа Радивојевића. Оно што овај догађај чини посебним, огледа се и у чињеници да ће врањска публика бити у прилици да у свом граду први пут погледа оперску представу. У оквиру свечаности, поводом отварања нове зграде, Народно позориште у Београду представиће се и са интерактивном оперском представом за децу Волфганга Амадеуса Моцарта „Бастијен и Бастијена“, под диригентском управом Стефана Зекића, у режији Ане Григоровић, као и изложбом „Почеци позоришног живота у кнежевини Србији и оснивање Народног позоришта у Београду“, ауторке Јелице Стевановић.

Р.П.Н.

„ХАЗАРСКИ РЕЧНИК-ЛОВЦИ НА СНОВЕ“ НА НАЈЗНАЧАЈНИЈЕМ БАЛЕТСКОМ ФЕСТИВАЛУ У ЈУЖНОЈ АМЕРИЦИ

Представа „Хазарски речник – Ловци на снове“, по мотивима романа Милорада Павића, у кореографији Роналда Савковића и режији Ливије Пандур, биће изведена 28. и 29. октобра на бијеналном фестивалу „Danza de Cali“, најугледнијој балетској манифестацији у Јужној Америци. Овај једночини балет, премијерно изведен 19. маја прошле године, представља и омаж чувеном словеначком и европском позоришном редитељу Томажу Пандуру (1963-2016) који је драмску представу „Хазарски речник“ поставио 2002. године на сцени београдског Сава центра.

Из тог позоришног комада, у тиму су сада, осим Савковића и Ливије Пандур, и наша чувена балерина и кореографкиња Соња Вукићевић, која је, после 24. године, поново наступила на сцени свог некадашњег матичног театра. У овој „фантазмагоријској и метафоричној поеми преведеној у покрет“, играју Сања Нинковић, Милица Јевић Дрндаревић, Тијана Шебез, Олга Олћан, Љиљана Велимиров, Маја Стојаков, Мина Радаковић, Дејан Коларов, Тејлор Клоу, Дејвид Буфон, Милош Живановић, Марко Луци, Никола Бјанко и Реми Бијонс.

Р.П.Н.

РАДИОНИЦА „ДИЗАЈН СВЕТЛА И КРЕАТИВНА КОМУНИКАЦИЈА“ ОД 11. ДО 13. ОКТОБРА

Радионица „Дизајн светла и креативна комуникација“, биће одржана од 11. до 13. октобра, од 11 до 15 часова, у библиотеци Народног позоришта у Београду. Крис Јегер, дизајнер светла са тридесетогодишњим искуством рада у европским и светским позориштима, одржаће тродневну радионицу која ће се фокусирати на улогу дизајнера светла кроз све фазе позоришног процеса укључујући пробае, буџет, временски распоред, рад са члановима тима (редитељ, драматург, сценограф, кореограф, извођачи), идејни концепт, као и саму поставку светла. Осим тога, учесници ће се упознати са кратком историјом дизајна светла, као и са техничким и софтверским аспектима важним за савремено позориште. Радионица је отворена за учеснике који се баве позориштем и филмом – дизајнере светла, електричаре, инспицијенте, редитеље, сценографе, кореографе, извођаче и студенте, као и друге заинтересоване. Максимални број полазника је 15. За пријаву је потребно послати кратку биографију и мотивационо писмо (до 300 речи) до 5.октобра на мејл akonstantinovic@narodnopolozoriste.rs.

Р.П.Н.

Дакле, кад Шекспиру, једном од оних бесмртних, ванвременских писаца чији комади увек, без задршке, у свим временима и модним трендовима, проналазе пут до публике, и „Сну летње ноћи“, који је створен за људе од маште, па га због тога уметници и воле, прикључимо вишеструко награђиваног, веома луцидног и искусног редитеља Младеновића, као и изврсну, брижљиво одабрану глумачку екипу, онда је пут до успеха, и пре првог подизања завесе, сасвим изванредан.

Премијера је заказана за 8. октобар (19,30) на Великој сцени.

Из зачаране шуме, места откривања хировитости људске природе, несталности љубавних осећања, раскалашености и неспутаности, где се варка и чаролија испреплићу с фином психологи-

ИЗУЗЕТНО ЗНАЧАЈАН ЈУБИЛЕЈ У ИСТОРИЈИ СРПСКЕ КУЛТУРЕ: 100 ГОДИНА ОПЕРЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Настављамо традицију својих великана

Када је на почетку сезоне 1919/20. званично основана Опера као самостални сектор Народног позоришта у Београду, а диригент Станислав Бинички постављен за њеног првог директора, упркос недостатку извођачких снага, већ 11. фебруара 1920. одржана је премијера опере „Мадам Батерфлај“ Ђакома Пучинија. После ангажовања руских уметника-емиграната и првих наших школованих певача, у годинама између два светска рата, наша престоничка Опера била је углавном у сталном репертоарском, извођачком и музичком успону, настојећи да се извођењима „Саломе“ Р. Штрауса, „Бориса Годунова“ М. Мусоргског, „Четири грубијана“ Е. Волф - Ферарија, „Севиљског береберина“ Ђ. Росинија и других својих одличних представа што брже приближи оперским театрима Европе, који су до тада већ прешли развојни пут дуг више од два века. Други светски рат је умногоме онемогућио успешан рад Опере Народног позоришта у Београду, поред осталог и због тога што је у немачком и савезничком бомбардовању Београда, зграда код Спомене

ника била делимично срушена, а фондус декора, костима и реквизите у потпуности уништен. Ипак, захваљујући диригенту Оскару Данону, првом послератном директору београдске Опере, и невиђеном ентузијазму свих извођача, у условима када је Народно позориште било још увек без стакала на прозорима, без грејања и када су се декор

и костими правили чак и од падобранског платна, већ 17. фебруара 1945. одржана је премијера „Евгенија Оњегина“ П. Чајковског, а до завршетка сезоне 1944/45. и премијере „Пајаца“ Р. Леонкавала, „Боема“, „Тоске“ и „Мадам Батерфлај“ Ђ. Пучинија и Сметанине „Продане невесте“. Послератни „златни период“ београдске Опере почео је 1954. године веома успешним концертним извођењем опере „Борис Годунов“ у Базелу (31. март), Цириху (2. април) и Женеву (3. април) и врло квалитетним снимањем за грамофонску компанију DECCA, седам

Злата Ђунђенац – Коштана, 1931.
Петар Коњовић, композитор, Евгенија Пинтеровић – Ката и
Ловро Матачић, диригент

капиталних оперских дела руских композитора 19 века („Борис Годунов“, „Хованшчина“, „Евгенија Оњегина“, „Пикова дама“, „Кнез Игор“, „Иван Сусањин“ и „Снегурочка“). После 15 година трајања и 138 европских презентација 14 опера из светске и три из југословенске баштине, „златни период“ београдске Опере је завршен 27. и 28. септембра 1969. године њеним изванредним представама „Мазепе“ П. Чајковског на сцени позоришта Theater des Westens у Западном Берлину. Светска штампа је у то време са великим инте-

ресовањем пратила свих 36 гостовања београдског оперског ансамбла у најпознатијим европским оперским центрима (Милано, Беч, Рим, Париз, Берлин, Венеција, Мадрид...) и на најзначајнијим музичким фестивалима (Фиренца, Единбург, Визбаден, Лозана, Атина...), а најеминентнији музички критичари истицали су уиграност и лепоту његовог скупног наступања, изузетне солистичке креације, звучну надмоћност хора, атрактивност игре балетског ансамбла и професионално свирање оркестра. По њиховом мишљењу београдска Опера је тих година успела да стане уз оне оперске театре у Европи који су већ имали изграђен сопствени извођачки стил и изразиту музичко-сценску физиономију и да да вредан репертоарски, извођачки и музички допринос светској оперској репродукцији, због чега се раздобље између 1954. и 1969. године с правом означава као стваралачки и извођачки зенит српске оперске уметности и културе.

Србија има мало установа културе попут Опере Народног позоришта у Београду која у континуитету траје читав један век и која је свих тих година успешно успостављала мостове који су нас спајали са културама свих народа света. Концертном на Савској променади прваци Опере, Хор и Оркестар Народног позоришта у Београду подсетили су на овај изузетно значајан јубилеј у српској култури и у историји нашег националног театра и поручили да ће у новом миленијуму настојати да што пре крену стазама славе својих великих претходника који су утрли пут нашој Опери: Бахрије Нури-Хаџић, Милорада Јовановића, Жарка Цвејића, Станоја Јанковића, Меланије Бугариновић, Мирослава Чангаловића, Бисерке Цвејић, Радмиле Бакочевевић, Милке Стојановић, Ђурђевке Чакаревић, Душана Поповића, Александра Маринковића, Николе Митића, Звонимира Крнетића, Радмиле Смиљанић, Живана Сарамандића, Крешимира Барановића, Оскара Данона, Душана Миладиновића, Богдана Бабића и других великана наше оперске сцене.

■ Владимир Јовановић ■

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ГОСТОВАЛО НА ДУБРОВАЧКИМ ЛЕТЊИМ ИГРАМА, ПРВИ ПУТ ПОСЛЕ 32 ГОДИНЕ

Овације за „Балканског шпијуна“ у Дубровнику

Међу предстаној позоришној у Београду, које су оставиле значајан печат у историји Дубровачких летњих игара, био је и Крлежин „Арешић“, поштом Шекспирове комедије „На шри краља или како хоћеће“, драма

Велимира Лукића „Дуи живош краља Освалда“, сценска игра „Кашули Кармина“ и сценски концерт „Тријумф Афродитије“ (део шриолоије „Тријумф“ Карла Орфа, у чијем саставу је и „Кармина Бурана“)... Последњи пош, Народно позориште у Београду наситило је на Дубровачким летњим играма пре 32 године – 1987, са Вердијевом опером „Аишала“.

Представа „Балкански шпијун“, по тексту Душана Ковачевића, у режији и драматургији Татјане Мандић Ригонат, одиграна је 16. и 17. августа с великим успехом на 70. Дубровачким летњим играма, а одушевљена публика, обе вечери, испратила је овацијама глумачки ансамбл.

На препуној отвореној сцени, у парку Градац, која има 500 места, улоге су остварили Љубомир Бандовић (Илија Чворовић), Нела Михаиловић (Даница Чво-

ровић), Душанка Стојановић Глид (Ђура, Илијина сестра близакња), Катарина Марковић (Соња Чворовић), Милутин Милошевић (Подстанар) и Вања Милачић (Спикерка).

У фокусу нове верзије чувене Ковачевићеве драме, која је премијерно изведена 1. октобра прошле године на Сцени „Раша Плаовић“, налази се тема друштвене параноје, медијска пропаганда, производња страха и непријатеља...

На једном од најстаријих европских фестивала, који је још

1956. године постао члан Европске фестивалске асоцијације, извођење легендарне сатиричне

фарсе, према којој је снимљен и култни филм, прво је било планирано само у једном термину (16.08.), али је због огромног интересовања публике, уведен и додатни, дан касније, за који су улазнице, такође, биле распродате.

Гостовање „Балканског шпијуна“, између осталог, значајно је и по томе што је ово прва представа Народног позоришта у Београду која је после више од три деценије одиграна на Дубровачким летњим играма.

Управница Ивана Вујић, у име успостављене сарадње, уручила је селекторки и уметничкој директорки фестивала Дори Руждјак Подолски - плакету Народног позоришта. Том приликом је образложила да за тај гест постоје још

два значајна разлога: 150 година постојања Народног позоришта у Београду и седам деценија Дубровачких летњих игара.

Народно позориште у Београду, од самих почетака Дубровачких летњих игара, па све до неколико година уочи рата на простору бивше Југославије, 1991, било је чест учесник на тој театарској и музичко-сценској манифестацији.

Први пут, национални театар, наступио је на овом фестивалу 5. јула 1957. године, са Софокловом трагедијом „Цар Едип“, у режији Хуга Клајна, који је насловну улогу поверио Љубиши Јовановићу.

■ Р.П.Н. ■

ПРИЧЕ ИЗ ТЕАТАРСКИХ КУЛИСА: ГАРДЕРОБА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

И гардеробер може да „игра“ главну улогу

З а њега је посао гардеробера, који већ четврт века ради у Народном позоришту у Београду, предиван извор радости и инспирације. Сматра да је веома битно да човек воли оно што ради, јер љубав према послу ствара преданост, а преданост доводи до ефикасности и квалитета у раду. Овако, у најкраћем, о свом радном месту, прича за „Позоришне новине“ Драган Антић, звани Рајко, шеф гардеробе.

„Обожавам овај посао. Заљубљен сам у њега. Волим да радим са уметницима, они су дивни и пријатни људи“, каже наш саговорник, који је у Народно позориште први пут закорачио крајем октобра 1994. године.

„Дошао сам с намером, прво, да видим како то, уопште, изгледа, пошто то није било моје занимање за које сам се школовао. Посао ми се веома брзо свидео и, онда сам, са старијим колегама полако ‘улазио’ у њега. Период пробног рада трајао је неколико месеци и већ у јануару ’95 примљен сам у стални радни однос. Све сам веома брзо савладао“, поносно истиче Рајко и напомиње да подједнако воли уметнике из сва три сектора – Дrame, Оперe и Балета. Открива нам да међу њима има и оних који су му, за одређену нијансу, посебно драги. Нарочито се то односи, вели, „на ове из старе гарде“.

„То су Лане Гутовић, Бранко Јеринић, Аљоша Вучковић, Власта Велисављевић, покојни Марко Николић и Драган Зарић... набраја Рајко и указује да у овом послу обавезно мора да се води рачуна о томе да уметницима ништа не недостаје. Јер, он, као шеф, први је „на удару“, ако се деси нешто непредвиђено. Срећом, такве ситуације могу, како каже, да се наброје на прсте једне руке.

Рајко је човек који ретко кад скида осмех са лица. Приватне

проблеме, вели, оставља код куће. Кад крене на посао, све мора да се заборави, ма колико то било тешко. Труди се да увек буде ведар и расположен. То уметници, свакако, примећују. Зато га воле и цене.

Рајко нам прича да се у фонду Народни позоришта чува огроман број косиџа. „Реч је о, заиста, импозантној цифри која се мери десетинама хиљада. Ту има косиџа из представа од пре десет и више година, као што је ојера ‘Борис Годунов’. Неке од њих, рецимо онај од 20 килограма тежине, носили су великани ојере Живан Сарамандић и Мирослав Чандаловић. Ту су хаљине које је Љубинка Бобић носила као Госиоћа министарка, њомом кошуље и ситилизовани сакои и кайуџи Мије Алексића кад је играо Сирана де Бержерак, ња одећа коју је Мики Манојловић ‘шећкао’ као Ричард Трећи, косиџи Раише Плаовића из разних представа“...

„Веома је битно да уметник изађе на сцену задовољан. Свако дугменце мора да буде на свом месту, јер и та, најмања ситница, може да га изнервира. С пуним правом... Уметник увек мора да буде пресвучен на време. Дакле, задовољни они, задовољни ми. То је кључ успеха“ – тврди и наставља:

„Већ извесно време смо у проблему. Старији гардеробери су отишли у пензију, а нови су се слабо обнављали, зато јер је, нажалост, још увек на снази тај

закон о забрани запошљавања у јавном сектору... подсећа Рајко и напомиње да је „најважније да постоји тим добрих гардеробера који су стручни, а то у преводу значи да у сваком тренутку треба да буду спремни да нешто зашију, да прегледају костим, да ушију дугме ако недостаје, да знају шта треба да иде на хемијско чишћење“...

„Кад се ‘убаце’ нови, млади, гардеробери који још увек не знају комплетну технологију, дешава се да дође до промашаја. Не можеш и не смеш да се свађаш са уметницима, да им тераш инат. То, ови, млађи не капирају. Тешко им то ‘улази у главу’. Не можеш да се понашаш у стилу: дај само да ми прође време, да зарадим плату... Не смеш да одрадиш посао, све мора да буде крајње професионално и другарски. Нажалост, млади су револтирани тим уговорима који су ограничени, па самим тим нису ни везани нити стимулирани да би било могуће да их ‘упецаш’, да заволе позив као што је то, раније, био случај са нама... Нажалост, остало је свега три искусна гардеробера, што је мало за овај посао у једној кући као што је Народно позориште“, сматра Рајко.

Према његовим речима, за посао позоришног гардеробера веома је битна и брзина, али и снажљивост.

„Ако је гардеробер неснажљив, па, рецимо, у представи где има 15 промена прескочи само једну, оде све у пропаст. Када, на пример, Вуку Костићу, у једној сцени у ‘Великој драми’, не би на време био додат шињел, то би у потпуности пореметило представу. То се, срећом, никад није десило, јер је ми старији ‘држимо’ већ 18 сезона, од премијере“.

Иначе, Рајкова прва премијерна представа коју је радио у Народном позоришту била је чувена филозофска драма Педра Калдерона де ла Барке „Живот је сан“, у режији Никите Миливојевића.

„То је било моје ватрено крштење. Облачио сам статисте, док су старије колеге биле задужене за глумце“, присећа се кроз смех.

Најдража му је, признаје, била представа „Идиот“, по тексту Фјо-

Објашњава нам да је најмање, односно, како у шали каже, уметничко име, добио сасвим случајно. „Кум ми је био један колеџа. Једносјавно је рекао: Не, нећемо више да га зовемо Драјан, од данас је Рајко. То су чуле и друге колеџе, чуо је и Тика Арсић. И, ипак, Рајко, Рајко... и осјачао га Рајко за цео животић. Једном приликом, уочи поласка на јосиновање са ‘Великом драмом’, Вук Костић је на сјиску причишао да је гардеробер Драјан Анђић. Рекао је, помало љубишић, да не може да љубије њај неки Драјан Анђић, нећо Рајко. Онда му је неко објаснио да сам јо, у сјвари, ја. Био је изненађен и зачуђен. Насмејао се и казао: ‘Ејо, радим са човеком ову представа већ 15 година, а не знам ни како се он, заправо, зове’“.

дора Михајловича Достојевског, у режији Стеве Жигона.

„Ух... Ту је, стварно, била екипа јако добрих глумаца... Сећам се и да је било пуно промена са

Тиком Арсићем, који је играо Рогожина. Водио сам, искључиво, рачуна о њему да, у датим тренуцима, има делове костима за сваку сцену“.

Волео је, додаје, много и Шоовог „Пигмалиона“, у којем су играли Петар Банићевић, Ивана Жигон, Ксенија Јовановић, Предраг Тасовац...

Открива да му је најкомпликованија за рад била опера Ђузепе Вердија „Бал под маскама“, у режији Божидара Ђуровића.

„Ту је било много пелерина за пеглање... Ову представу нисам радио од премијере, већ сам у њу ‘улетео’ јер је старији колега отишао у пензију. Упао сам ‘у

ватру’, али сам се, ипак, снашао. Многи уметници су ми помогли, док нисам ‘похватао све конце’ и због тога сам им веома захвалан... Иначе, веома је битно да исти гардеробер увек ради ‘своју’ представу, од првог до последњег извођења. Гардеробер је, као и многе друге колеге иза кулиса, веома важан шраф у свакој представи. Чак, можда би се могло казати да и он, на неки начин, игра главну улогу... Уметнику је много лакше када исти човек ради са њим, јер он тада уопште не размишља о пресвлачењу, већ искључиво о тексту и свему ономе што га чека на сцени“.

Рајко признаје да нема ни жељу нити било каквих амбиција да стане на сцену и заигра на њој. Ипак, једном приликом, стицајем околности, десило се и тако нешто. Статирао је у чувеној Стеријиној комедији „Кир Јања“, у режији Егона Савина.

„Спасевао сам представу, ‘упао’ сам у последњем тренутку, јер се статиста није појавио. Лепомир Ивковић ми је на брзину објаснио шта треба да радим. Играо сам *оној* војника... Срећом, све је прошло у најбољем реду“.

Открива нам и да зна напамет реплике из неких представа. Мора, каже, због посла.

„Некад обавезно слушам текст, да бих знао тачно, у ком тренутку, треба да одреагујем и променим уметнику костим“.

Питамо га, док приводимо разговор крају, да ли је некад, у ЈДП-у, гледао чувеног Харвудовог „Гардеробера“, сјајну представу, у режији Дејана

Мијача, која на духовит и племенит начин говори о вечном партнерству између великих уметника и оних без којих не би ни било те њихове величине, са извршним Љубом Тадићем у улози Сера - великог глумца на заласку каријере и бриљантним Петром Краљем, који је у потпуности дочарао ову симбиозу у којој је и гардеробер уметник најфиније врсте.

„Нисам, нажалост. Знао сам да њу, чуо сам од много људи да је то била сјајна представа. Тика Арсић ми је често помињао и говорио да морам обавезно да је погледам. Надам се да ћу је пронаћи на интернету“.

■ Микојан Безбрадица ■

СЕЗОНА 2018/19.

ОКТОБАР 2019.

ВЕЛИКА СЦЕНА

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

ОКТ	УТО.	ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО	
01.	19.30	балет Петра Иљича Чајковског	
02.	СРЕ. 19.30	АНДРЕ ШЕНИЈЕ опера Умберта Ђордана	
08.	УТО. 19.30	САН ЛЕТЊЕ НОЋИ / ПРЕМИЈЕРА по делу Вилијама Шекспира	
09.	СРЕ. 19.30	САН ЛЕТЊЕ НОЋИ по делу Вилијама Шекспира	
10.	ЧЕТ. 19.30	АНДРЕ ШЕНИЈЕ опера Умберта Ђордана	
11.	ПЕТ. 19.30	ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА комедија Бранислава Нушића	
12.	СУБ. 19.30	НЕЧИСТА КРВ Борисав Станковић/Маја Тодоровић	
13.	НЕД. 19.30	ИВАНОВ драма Антона Павловича Чехова	
14.	ПОН. 19.30	ИВАНОВ драма Антона Павловича Чехова	
15.	УТО. 19.30	КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића	
16.	СРЕ. 19.30	КОШТАНА / у оквиру Београдских музичких свечаности опера Петра Коњовића	
17.	ЧЕТ. 19.30	ДАМА С КАМЕЛИЈАМА драма Александра Диме Сина	
18.	ПЕТ. 19.30	РИГОЛЕТО опера Ђузепе Вердија	
19.	СУБ. 19.30	РОДОЉУПЦИ комедија Јована Стерије Поповића	
20.	НЕД. 20.00	КОНЦЕРТ БАЛЕТА ОПЕРЕ КАИРА, гостовање	
23.	СРЕ. 19.30	ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО балет Петра Иљича Чајковског	
24.	ЧЕТ. 19.30	МАРИЈА СТУАРТ драма Фридриха Шилера	
25.	ПЕТ. 19.30	ГОСПОЂА МИНИСТАРКА комедија Бранислава Нушића	
26.	СУБ. 19.30	ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића	
28.	ПОН. 19.30	ЧРНА МАТИ ЗЕМЛА гостује Загребачко казалиште младих, Загреб, Хрватска	
29.	УТО. 19.30	САН ЛЕТЊЕ НОЋИ по делу Вилијама Шекспира	
30.	СРЕ. 19.30	НА УРАНКУ / ПРЕМИЈЕРА ПРВЕ СРПСКЕ ОПЕРЕ опера Станислава Биничког	
31.	ЧЕТ. 19.30	ЧУДО У ШАРГАНУ драма Љубомира Симовића	
НОВ	02.	СУБ. 19.30	ЈЕДНА ШВЕДСКА ЛЕТЊА НОЋ гостује Краљевско драмско позориште Драматен, Стокхолм
03.	НЕД. 19.30	ДЕРВИШ И СМРТ Борислав М. Михиз/Егон Савин, по роману Меше Селимовића	
04.	ПОН. 19.30	НА УРАНКУ опера Станислава Биничког	
06.	СРЕ. 19.30	ИЗБИРАЧИЦА / 50-та представа комедија Косте Трифковића	

СЦЕНА „РАДИОНИЦА“

Гундулићев венац 50

13.	НЕД. 19.00	СЦЕНСКО ЧИТАЊЕ КОМАДА „КРЕТАЊЕ“ по тексту Димитрија Коканова, у режији Олге Димитријевић
31.	ЧЕТ. 19.00	ПРОЈЕКЦИЈА КРАТКОГ ПЛЕСНОГ ФИЛМА „ПОГЛЕД“ Марка Пејовића, у оквиру КОНДЕНЗ фестивала

ГОСТОВАЊА

02.10. **БАЛКАНСКИ ШПИЈУН**, драма Душана Ковачевића - Фестивал „Позориште у једном дејству“, Младеновац
 04.10. **ДАНИ СРБИЈЕ И СРПСКЕ У АУСТРИЈИ** - учествују чланови Опере и Балета Народног Позоришта, Курсалон Хубнер, Беч, Аустрија (19 часова)
 07.10. **ЛИК И ДЕЛО #16 ВИЉАНА ЈОВАНОВИЋ**, дискусија поводом представе Народног позоришта **ЈЕСТЕ ЛИ ЗА БЕЗБЕДНОСТ?** - КРОКОДИЛОВ Центар за савремену књижевност (19 часова)
 10.10. **КО ТО ТАМО ПЕВА**, балет на музику Војислава Вокија Костића - Народно позориште Републике Српске, Бањалука
 17.10. **ЦАРСТВО МРАКА**, драма Лава Николајевића Толстоја - 9. Руски међународни позоришни фестивал, Нижњи Новгород, Русија
 20.10. **БАСТИЈЕН И БАСТИЈЕНА**, опера Волфганга Амадеуса Моцарта - Свечано отварање обновљеног Народног позоришта Врање
 21.10. **КОШТАНА**, опера Петра Коњовића - Отварање изложбе „Почети позоришног живота у Кнежевину Србији и оснивање Народног позоришта у Београду“, аутора Јелице Стевановић, Врање
 23.10. **РОДОЉУПЦИ**, комедија Јована Стерије Поповића - Врање
 28.10. **БОЛИВУД**, мјузикл по тексту Маје Пелевић, на музику Ање Ђорђевић - Лазаревац
 29.10. **МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ**, драма Ерика Емануела Шмита - Студентски град у Београду
 31.10. **ЈЕСТЕ ЛИ ЗА БЕЗБЕДНОСТ?**, драма по мотивима дела Б.Јовановић, М.Кресе, Р.Ивековић, Р.Лазич, Д.Шаламуна - Студентски културни центар, Нови Сад, у оквиру пројекта ВеSpectative
 05.11. **НЕЧИСТА КРВ**, Борисав Станковић/Маја Тодоровић - Југословенски позоришни фестивал „Без превода“, Ужице
 07.11. **АИДА**, опера Ђузепе Вердија - Дом културе, Чачак

www.narodnopoloziste.rs

Народно позориште у Београду | За издавача Ивана Вујић, управница | Уредник Позоришних новина Микојан Безбрадица | Графички уредници: Јован Тарбук, Јелена Ратковић | Редакција: Бранкица Кнежевић, Јасмина Урошевић | Сарадници: Милица Зајцев, Вања Косанић, Марија Кнежевић | Фотографи Војка Никачевић, Жељко Јовановић; коришћене фотографије из фонда Народног позоришта, МПУС, личних архива | Припрема и дизајн: Издавачка делатност Народног позоришта у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180

ОКТ	УТО.	ЦАРСТВО МРАКА
01.	20.30	драма Лава Николајевића Толстоја
03.	ЧЕТ. 20.30	ФРЕНКИ И ЏОНИ романтична комедија Теренса Мек Нелија, НП у Београду и НП Сомбор
04.	ПЕТ. 20.30	КОВАЧИ комедија Милоша Николића
05.	СУБ. 20.30	УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ драма Ксеније Поповић и Бојане Мијовић
06.	НЕД. 20.30	СУМЊИВО ЛИЦЕ комедија Бранислава Нушића
07.	ПОН. 20.00	ЈЕДАН , балет у кореографији Сање Нинковић Награда Охрабрење 2018 (у оквиру Фестивала кореографских минијатура)
08.	УТО. 20.30	НАРОДНА ДРАМА драма Олге Димитријевић
10.	ЧЕТ. 20.30	БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића
12.	СУБ. 20.30	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Емануела Шмита
13.	НЕД. 20.30	ЈЕСТЕ ЛИ ЗА БЕЗБЕДНОСТ? драма по мотивима дела Б.Јовановић, М.Кресе, Р.Ивековић, Р.Лазич, Д.Шаламуна
15.	УТО. 14.00	XXIII ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА Селекција финалиста такмичарског програма (улаз слободан)
16.	СРЕ. 20.00	XXIII ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА Финале такмичарског програма
19.	СУБ. 20.00	КОНЦЕРТ У ОРГАНИЗАЦИЈИ ТУРСКОГ КУЛТУРНОГ ЦЕНТРА
20.	НЕД. 20.30	ЖЕНИДБА комедија Николаја Васиљевича Гогоља
21.	ПОН. 20.30	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН драма Душана Ковачевића
22.	УТО. 20.30	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН драма Душана Ковачевића
24.	ЧЕТ. 20.30	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Емануела Шмита
25.	ПЕТ. 20.30	ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја
26.	СУБ. 20.30	БОЛИВУД мјузикл по тексту Маје Пелевић на музику Ање Ђорђевић
27.	НЕД. 20.30	ЗЛИ ДУСИ Тања Мандић Ригонат, по роману Фјодора М. Достојевског
28.	ПОН. 20.30	ДЕВЕДЕСЕТЕ драма Горана Миленковића
29.	УТО. 20.30	У СЛАВУ ИЗУЗЕТНИХ ДЕСАНКИ ЗА ВЕЧНОСТ , посвећено Јелени Јовановић Жигон
30.	СРЕ. 20.30	ЖЕНИДБА комедија Николаја Васиљевича Гогоља
01.	ПЕТ. 20.30	СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА драма Лукаса Барфуса

ПРОГРАМ „ПЛАТФОРМА“

11, 12. и 13.10. „СВЕТЛО И КОМУНИКАЦИЈА“, радионица Криса Јегера, Велика Британија, библиотека Народног позоришта у Београду (од 11 до 15 часова)

ОПЕРА И ТЕАТАР МАДЛЕНИАНУМ

12.10. **ДОН ЂОВАНИ**, опера Волфганга Амадеуса Моцарта, гостује диригент Крис Мек Кракен, копродукција: Народно позориште у Београду и Опера и театар Мадленианум (19.30 часова)

